

† PROF. J. VAN BAREN.

Den 6den Februari overleed te Wageningen onze goede vriend Prof. J. VAN BAREN. Hij was een groot vriend en een echt kenner van het Nederlandsche landschap. Voor hen die er aan deelnamen, zullen de vele excursies, door hem geleid, onvergetelijk blijven in de eerste plaats wel om zijn fiere persoonlijkheid. Hij werd nooit moede, er op te wijzen van hoe groot wetenschappelijk belang de geologische gesteldheid van Nederland is en hoe betrekkelijk weinig wij er eigenlijk nog met zekerheid van weten. In onze herinnering zal hij dan ook blijven voortleven als een krachtig strever met de leuze „vooruit”.

Vinkenslag in de sneeuw. Als iets bijzonders kan ik u mededeelen, dat op den morgen van 24 Februari j.l. de vink (*Fringilla coelebs*) luide sloeg in het Noorderplantsoen te Groningen. Het eigenaardige hierbij was niet alleen de vroegte des jaars, maar vooral deze luide zang boven het sneeuwtapijt, waarmee de vloer van 't bosch was bedekt.

Voorts kan ik u melden, dat gepasseerde zomer de bergkwikstaart (*Motacilla melanope*) dicht bij Groningen heeft gebroed, namelijk aan en bij een flauwe glooiing bij het Selwerder diepje. Ik had reeds vaker, nu eenige jaren geleden, de aanwezigheid dezer kwikstaartsoort bij Groningen opgemerkt, doch dit was altijd des voorjaars en ik was van opinie, dat ze op doortrek waren. Ik kwam nimmer bij het nestje, doch bleef op eenigen afstand; ik weet n.l. al te goed, dat juist die groote nieuwsgierigheid in vele gevallen noodlottig is voor het welslagen der broedsels, en vooral indien het zeldzame vogels betreft. Waren toch alle menschen hiervan doordrongen, ik ben er zeker van, dat de broedsels over het algemeen beter zouden gelukken. Men denke aan de vele broedkastjes opgehangen als attractie en als zoodanig het object der nieuwsgierigheid, waarvan vaak door te intense controle niet veel terecht komt. Nestkastjes ophangen, uitstekend! Maar men blijve er af, de vogels zelve weten raad en ze zijn er niet van gediend, dat de mensch er voortdurend in gluurt. Groote vogelvrienden zondigen nog wel op dit punt tegen het welslagen der broedsels.

Op eenigen afstand kan men zonder bezwaar waarnemen, ook het uitvliegen der jongen controleren, zonder dat de vogels worden gestoord.

Groningen.

J. H. GELDERLOOS.

De Ijsvogel in de Provincie Utrecht. Een tiental jaren geleden namen mijn broer en ik, wie in onzen H.B.S.-tijd door de Verkade-Albums de oogen geopend waren voor onze schoone Hollandsche fauna, inzonderheid de vogels, en dies op onze fietstochten, soms speciaal daartoe op vrije middagen op touw gezet, steeds rondspiedend, of er iets bijzonders te zien was, op een mooien morgen in de vacantie aan een stille Wetering onder Doorn een ijsvogel waar; dat was toen voor ons een evenement van den hoogsten rang en we fietsten nog dikwijls dienzelfden weg, die we zelfs de „ijsvogelweg” doopten. We hebben hem daar echter nooit meer gezien, doch in onze herinnering is dat vreugdevol gebeuren nooit uitgewischt. Dicht bij die plek hebben we als een zekere vergoeding later eens putters waargenomen. Jaren later, toen ik in Zutphen woonde, ontdekte ik er een ijsvogel, die huisde in de buurt van de kerkhofsgracht, doch ook de keeren, dat ik hem daar bemerkte, zag ik hem maar heel even en op vrij grooten afstand.

Eenige jaren terug ben ik er achter gekomen, dat ook in mijn geboorteplaats Zeist zoo'n schitterend ijsvogeltje zijn tenten heeft opgeslagen. Mijn waarnemingen bleven helaas echter tot nog toe beperkt tot zeer oppervlakkige: een plotseling zien wegvliegen, soms gepaard met het bekende hooge, schelle fluitgeluid. Vandaag evenwel heb ik het groote genot gesmaakt, hem beter te kunnen observeren. Het door hem geoccupeerde terrein is het gebied, gevormd door de groote, onbetreden achtertuin van het bekende „Slot” te Zeist, met zijn breede, om gebouwen en tuin loopende vijvers. Deze vijvers waren door de vrij strenge vorst der laatste